

**רע"פ 2884/15 - פנחס זמיר נגד הוועדה המחויזית לתוכנון ובניה - צפון
חיפה**

בבית המשפט העליון

רע"פ 2884/15

כבוד השופט ח' מלצר

לפני:

פנחס זמיר

ה המבקש:

נ ג ד

הוועדה המחויזית לתוכנון ובניה - צפון חיפה

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחויזי
חיפה (כב' השופטת תמר שרון נתנאלי) מיום
09.02.2015 בתיק עפ"א 12-14-60762

עו"ד דן קירן

בשם המבקש:

עו"ד עמית אופק

בשם המשיב:

ההחלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויזי בחיפה (כבוד השופטת ת' שרון נתנאלי) מתאריך 9.2.2015 בעפ"א 12-14-60762, בגדרו נדחה ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין שהגיש המבקש על פסק הדין של בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט ע' קווטון) מתאריך 3.4.2014 ומタאריך 17.11.2014, בעמ"א 11-12-22030. להלן אביא את הנתונים הדורשים להכרעה.

תמצית הרקע העובדת

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום מתוקן שבמסגרתו הואשם בעבירות על סעיפים 204(א), 204(ב) ו-217 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבנייה). בכתוב האישום נתען כי:

(א) המבוקש הוא הבעלים והמחזיק במרקען הידועים כמפורט 16, חלקה 1, גוש 8801 במושב מאור (להלן: החלקה). בתאריך 29.7.2007 הגיש המבוקש בקשה להתייר לו לבנות בית מגורים שני ומרחב מוגן DIRTYI (להלן: המבנה השני). בתאריך 9.8.2007 אישרה הוועדה המקומית לתכנון ובניה מנשה-אלונה (להלן: הוועדה המקומית) את הבקשת להיתר בניה בתנאי שה מבוקש יהוסס בritchא בשטח של כ-50 מ"ר ומבנה עץ שנבנו בחלוקת שלא כדין.

(ב) בתאריך 16.3.2008 קיבל המבוקש היתר בניה. לאחר קבלת היתר בנה המבוקש את המבנה השני בחלוקת ואכלס אותו, אף שלא היה בידו טופס אכלאס חוק. בתאריך 21.3.2011 מצא מפקח מטעם הוועדה המקומית כי המבוקש לא הרס את הבריכה ואת מבנה העץ. המבוקש, שהבחן במפקח, גירש את המפקח מהחלוקת, נטל את תעודה ההסכמה של המפקח וסירב להשיבה. בדרך זו נתען, הכשיל המבוקש את המפקח ומנע ממנו למלא את תפקידו.

(ג) בתאריך 6.6.2011 נמצא כי המבוקש לא הרס את המבנים שהتابקש להרס כנתן היתר הבניה, וכי המבוקש ממשיך לעשות בהם שימוש. כן נמצא כי המבוקש ממשיך לעשות שימוש במבנה השני למגורים, מבלי שקיבול היתר אכלאס כדין.

(ד) ביום 17.6.2011 זומן המבוקש לחקירה בפני מפקח מטעם היחידה הארץ לפיקוח על הבניה במשרד הפנים, אך לא התיעצב לחקירה.

3. בתשובה לכותב האישום טען המבוקש כי הוועדה המקומית לא התנתה את מתן היתר הבניה בהריסט הבריכה ומבנה העץ, ולטענתו, תנאי זה הוסיף להיתר שהוצא לו שלא כדין. המבוקש כפר באישום כי בנה ואכלס את המבנה השני ללא טופס אכלאס. כן טוען כי המפקח לא תיאם את הגעתו לשאלקה, כי חשב שהתעודה שבידי המפקח מזויפת ולכן הגיע לחרת היום תלוונה למשטרת נגד המפקח ומסר למשטרת את התעודה. אשר להזמנה לחקירה אישר המבוקש כי זומן אך לא התיעצב.

פסקין דין של בתי המשפט קמא

4. לאחר שמיית ראיות החלטת בית משפט השלום לזכות המבוקש מחמת הספק מבוצע עבירה לפי סעיף 217 לחוק התכנון והבנייה, שכן יותר בלבו ספק אם בעת נטילת התעודה ואי החזרתה למפקח הייתה לבקשתו מחשבה פלילית הנדרשת לגיבוש העבירה. בית המשפט קבע כי אין מחלוקת ממשית כי המבוקש בנה ללא היתר כדין בritchא ומבנה עץ. בית המשפט דחה את טענת המבוקש בדבר הגנה מן הצדיק בשל אכיפה ברורית מאוחר שטעה זו לא הוכחה.

5. במהלך דיון מיום 18.9.2014, לאחר שהמשיבה השמיעת טיעוניה לעונש, "הודיע" המבוקש לבית המשפט

שהוא פosal אותו מהמשיך לדון בעניינו. בית המשפט נמנע מלהחליט בטענת הפסולות, וביום 17.11.2014 גזר על המבוקש שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, לבסוף עבר על העבירה בגין הורשע או עבירה לפי סעיף 210 לחוק התקנון והבניה וקנס בסך של 15,000 ש"ח. בית המשפט הורה למבוקש להרשות את המבנים שהתבקש להרשות כתנאי למתן היתר בניה ולהפסיק את השימוש בהם עד ליום 1.9.2015, אלא אם עד למועד זה יקבל היתר בניה ושימוש כדין. נקבע כי כל עוד לא תבוצע הריסה ולא יפסק השימוש יראו את הצו כמתחדש מדי יום, והמשיבה תהיה רשאית לבצע את ההריסה מיום 1.10.2015 ולהיפרע מהבוקש בגין הוצאותה. על פסק הדיון הגיש המבוקש ערעור לבית המשפט המחויז בחיפה. במסגרת הערעור טعن המבוקש, בין היתר, כי היה על בית המשפט לדון תחילה ולהזכיר בבקשת הפסולות שהعلاה, ولكن ביקש לבטל את פסק הדיון ולהסביר את הדיון בבית משפט השלום כדי ליתן החלטה בבקשת הפסולות.

6. בית המשפט המחויז דחה את הערעור שהגיש המבוקש. בית המשפט ציין כי אכן בית משפט השלום נתן את גזר דיןו ללא שנותן החלטה בהודעת הפסילה. בית המשפט המחויז קבע כי ניתן לראות ב"הודעת הפסולות" של המבוקש בבקשת פסלות. בית המשפט ציין כי הودעה זו הייתה, למעשה, חרזה על בקשה פסילה קודמת של המבוקש, שבית המשפט דחה, וכי ערעור שהגיש המבוקש על ההחלטה נדחה. לכן קבע בית המשפט המחויז כי לא היה מקום "להודיע" לשופט על פסילתו, וניתן להבין מדוע השופט לא ראה ב"הודעה" בקשה חדשה שיש לדון בה, אף שהייתה בכך יותר שיתיחס אליה. בית המשפט ציין כי המבוקש לא פנה לבית משפט השלום ליתן החלטה בהודעת הפסולות, אף לאחר שקיבל מכתב ממצירות בית משפט שלפיו ערעורו נדחה. לגופו של עניין קבע בית המשפט המחויז כי בית משפט השלום התייחס לערעור בסבלנות רבה ושמע את טיעונו לעניין העונש בארכיות, תוך שהוא מעיר לו, כפי חובתו, כי עליו לזנוח את טיעונו נגד הכרעת הדיון. בית המשפט אף הציע למבוקש להשלים טיעונו בכתב, אך הוא סירב. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט המחויז כי לא נפגעה זכות כלשהו של המבוקש, כי לא נגרם לו כל עוול או עיוות דין, וכן דחה את בקשתו להחזיר את הדיון בבית משפט השלום כדי שייחלט בהודעת הפסולות. בית המשפט דחה את טענות המבוקש לעניין עצם הכרעת הדיון וכן לעניין העונש שנגזר עליו. בעקבות פסק הדיון של בית המשפט המחויז הוגשה הבקשה שלפניי.

טענות המבוקש

7. בבקשת המבוקש מתמקדת בטענה כי בית משפט השלום לא נתן כל החלטה בבקשתו מתאריך 18.9.2014 כי יפסול עצמו מלדון בעניינו, ובדרך זו, כך נטען, מנע מהבוקש את הזכות לערעור על ההחלטה, במידה שהבקשה הייתה נדחתה. המבוקש מצין כי לפי סעיף 77א(ב) לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) על בית המשפט היה להחליט בבקשתו לאלטר טרם שיתן כל ההחלטה אחרת. המבוקש מצין כי אמן בית משפט השלום כתב בסוף גזר הדין כי במהלך הקראת גזר הדין יבקש המבוקש כי בית המשפט ייחלט בבקשת הפסולות, אך בבקשתו ובית המשפט סימן את ההחלטה גזר הדין. לטענת המבוקש, טעה בית המשפט המחויז משלם ביטול את פסק הדיון של בית משפט השלום ולא השיב את הדיון לבקשתו לשם מתן ההחלטה בבקשת הפסולות. בכך, לטענת המבוקש, נטל בית המשפט המחויז סמכות לא לו, להחליט ערכאות ערעור בבקשת פסלות שופט. לדברי המבוקש, יש לדין בבקשתו חשיבות ציבורית ולכן מוצדק ליתן לו רשות ערעור. המבוקש מבהיר כי עילת בבקשת הפסולות הנוכחית הייתה שונה מבקשת הפסולות הקודמת שהוגש, והתייחסה לכך שבית משפט השלום לא אפשר לxdbוקש, שלא היה מיוצג אותה עת,

לשטווח את מלאו טיעוני לעניין העונש. לטענתה המבוקש, בנסיבות אלה, אין מדובר בגלגול שלישי אלא שני בלבד. לפיכך מבקש המבוקש לבטל את פסקי הדין שניתנו בbatis המשפט קמא ולהורות על החזרת הדיון לבית משפט השלום כדי שיחליט בטענתה הפסולות שהעלתה.

דין והכרעה

.8. לאחר עיון בבקשתו ובחומר שצורף אליה, ובתגובה שהוגשה, הגיעו למסקנה כי דין הבקשה להידוחות.

.9. הלכה פטוקה היא כי בית משפט זה יעניק רשות דין "בגלגול שלישי" רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינים של הצדדים היישרים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצט אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (למשל, רע"פ 6487/12 דבר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). המקירה דין אינו נמנה עם מקרים אלה. אນמק הדברים בתמציאות להלן.

.10. אכן, צודק המבוקש בטעنته כי לפי סעיף 77א(ב) לחוק בתי המשפט חייב שופט להחליט בבקשתו לפסילתו "לאלטר ולפני שייתן כל החלטה אחרת" (השו: ע"א 1279/15 פלוני נ' פלונית (16.3.2015); יגאל מרزل דיני פסלות שופט 319-317 (2006)). מילא משלא נתן בית המשפט החלטה בבקשת הפסולות – אין בית משפט זה יכול לדון בערעור על ההחלטה שלא ניתנה (השו: ע"א 579/15 דרור נ' פריצקר יזמות בע"מ (10.2.2015)). לפיכך, היה נכון יותר אם כי בית משפט השלום היה מחייב בבקשת הפסולות של המבוקש עובר למתן גזר הדין.

עם זאת, חרב העובדה שבית משפט השלום לא נתן החלטה בבקשת הפסולות השנייה שהגיש המבוקש, דומה, כי בנסיבות העניין, אין מקום להחזיר את הדיון לשם הכרעה בבקשתו. זאת, משום שהדיון בעניינו של המבוקש הסתיים במתן גזר הדין על ידי בית משפט השלום. כידוע, בבקשת פסלות וערעור פסלות אמרורים להביא לכך שתיק התלו依 בבית המשפט לא ישמע עוד בפני השופט שדן בהליך, אלא יועבר לטיפולו של שופט אחר. במקרה דין, עם מתן גזר הדין סיים בית משפט השלום את הדיון בעניינו של המבוקש. דומה, כי דרך המלך במקרים כמו מקירה זה, היה לטען את טענת הפסולות במסגרת הערעור על פסק הדין עצמו (ראו: ע"א 8297/14 דור נ' ו.אמ.ג'י אריאל קומודיטיס (1996) בע"מ (10.2.2015); יגאל מרצל, בעמודים 338-340). אך אכן עשה המבוקש. טענותיו, לרבות הטענות בדבר "הודעת הפסולות", נדונו ונדחו על ידי בית המשפט המחויז, כמתואר לעיל, ולא מצאתי כי נפל פגם בקביעותיו, המצדיקות מתן רשות ערעור.

.11. נוכח האמור לעיל, דעתו היא כי המקירה לפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור. משכך – בבקשת רשות הערעור נדחתת. על המבוקש להרים איפוא את הבריכה ואת מבנה העץ עד לתאריך 31.12.2015, אלא אם עד למועד זה יקבל היתר בניה ושימוש כדין. יזכיר, כי כפי שנקבע, כל עוד לא תבוצע ההריסה ולא יפסק השימוש יראו את הכו מתחדש מדי יום, והמשיבה תהיה רשאית לבצע את ההריסה ולהיפרע מהמבוקש בגין הוצאותיה.

כאמור, הבקשה נדחתה. משלא הבקשה תשובה מעבר להתנגדות בא-כוח המשיבה שהובאה בבקשתה - אין זו להוצאות.

ניתנה היום, ז' בחשוון התשע"ו (20.10.2015).

שפט
